

КРЪСТЪО КРЪСТЕВ
WWW.MUTANTI.COM
БАЛКАНСКИ КИБЕРПЪНК
РОМАН

chitanka.info

КОЙ СЪМ АЗ?

Ето нещо, което бих искал да знам...

И все пак — ЕГН-то на героя от WWW.MUTANTI.COM е моето ЕГН.

Завършил съм училището в китния софийски квартал Слатински редут, известно с това, че в него сме учили аз и Гунди. Който не знае кой е Гунди, да прочете съответната литература.

В едно далечно зимно утро излязох от училище с моя приятел Ники Пекарев, днес известен художник, пресякох улицата и вместо да си купя, като истински представител на подуенската философска школа, цигари от будката отсреща, купих си вестник „Средношколско знаме“. Там видях, че мои връстници пишат смешки, представих си колко много се харесва това на девойките и се хвърлих с главата надолу в морето на хумора и сатирата.

Винаги мислете преди да направите нещо!

Завършил съм и журналистика в Софийския университет. С мен учиха много светли образи, както и сегашни политически личности, директори на телевизии и видни хомосексуалисти, чиито имена ще запазя в тайна.

Работил съм в редакция „Хумор, сатира и забава“ на Националното радио. Сега работя във в. „Стършел“. Както се казва, вестник с характер. Написал съм разни книги, сред които „Представлението свърши“, „Блус в Подуене“, „В собствен сос“.

За ценителките на вечното и непреходното: женен съм, но все пак...

Кръстьо Кръстев

2000 г.

ФАЙЛ 1: В НАЧАЛЕ БЕ КАРМА

В начале бе карма.

Инфузория, бодлив смрадливец, скункс, пръч, слонско добиче, магарешки трън, какаду. Така се прераждаше в реката на живота Мутантът Крум. Карма.

НИКОЙ НЕ Е ИЗБЯГАЛ ОТ КАРМАТА СИ. ЗА ПО-ПРОСТИТЕ: „КАРМА“ В МНОГО СВОБОДЕН ПРЕВОД ЗНАЧИ НЕЩО КАТО „СЪДБА“.

Ето я вселенската хранителна среда. Далечно подобие на овесена каша. Праз с грис, вряща кока-кола с водорасли, жабуняк с витамин Це. Кипи и пулсира като помия в запушена кухненска мивка. Надига се мехур. Чува се музика... „Така каза Заратустра“ от Рихард Щраус... ПЛЪОК!

ЕТО ТИ ГО И КРУМ! ДОБРЕ ДОШЪЛ, ВЕНЕЦ НА ТВОРЕНИЕТО!

ЕГН 5102126768, пол — сравнително мъжки, ръст — какво да говорим, очи — гуреливи. Особени белези? Има време, има време, ще се покрием и с белези!

КРУМ КРУМОВ КРУМОВ. В начале вселената в Главния Компютър е далеч по-проста. Майката на Крум прилича на другаря Сталин по мустаци и по възгледи, баща му прилича на уранова къртица, кърти руда в Бухово, зарежда с избухлива материя полигона в Семипалатинск, а благодарност никаква. Само снимката му е залепена в кръчмата „Куцото куче“ с нареждане от кварталния милиционер да не се дава пиене на лицето бай Крум.

В първия момент в Големия Сървър всичко е спокойно. Лежи бебето Крум и чува, иде жената в бяло, носи инжекция АНТИКРЕТЕН, най-нова ваксина, рожба на академик Лисенко, да олисее дано! И чува бебето, как пише ли пише доклад другаря Вълко Червенков, гори от вдъхновение червеният му врат...

А-а-а, ще се покриваме с лишеи ние, ще се дерем по цели ноци, дебне ни шарката, точи рендето си ДОСО, като се свърши оризът,

пускат брашно, като има купони за олио, няма мира в пространството, бъдещето е неясно, а по радиоточката блестят житата, та не се траят...

НАНИ КРУМЕ, НАНИ-НА! СПИНКАЙ СВИДНО ЧЕДО НА ВСЕОБЩОТО ПРАВО НА ЧОВЕКА НА ОРГАЗЪМ!

В СЛЕДВАЩИЯ ФАЙЛ: Крум Крумов Крумов Овърдрайв. Какво казаха орисниците за Крум? Първата бира, да се свети Царството и!

ФАЙЛ 2: КРУМ КРУМОВ ОВЪРДРАЙВ

Над бунището денят угасва като програмата на кабелен пират.

Група хора с подпухнали физиономии и ушанки на главите бродят сред купища гнили картофи, стари вестници, кашони, столове със счупени крака, парцали, соцреалистични романи, умрели котки и невъобразима смес от вещества.

Мъж с насинено око свири на хармоничка и казва:

— Обичам бунището, толкова гълъби се събират тука!

Събеседникът му, навлечен с ватенка и обут в гумени ботуши отваря огромна беззъба уста:

— И аз обичам гълъбите! Печени!

— Грубиян!

— Кретен!

— А пък аз ще те нарека тиква!

В този момент, точно преди да избухне регионален конфликт, двамата се спъват в нещо. То прилича на навит на роло юрган, от който стърчат крайно сгърчени крака.

— Мамка му! — казва грубиянът — Ще се забъркаме в някое голямо лайно!

— Посредствен циник! — повдига се на пръсти човекът с хармоничката — Замлъкни и ела да хванеш тука!

Двамата дърпат юргана от едната страна и той се развива като палачинка. Плънката се търкулва в някакви листа от зеле.

— Мамка му! Човек с бутилка!

Човекът лежи с вдъхновено лице към небето и стиска в ръце шишето. Главата му е омотана с бинт, облечен е в пижама, но въпреки това има вратовръзка с Мики Маус.

— Кадавър! — писка Хармоничката — Мъртвец! Хвани ме за ръката, страх ме е!

Грубиянът се навежда, измъква от ръцете на непознатото тяло бутилката и я разклаща срещу залязващото слънце:

— Време е за една гроздова!

Двамата странници се суетят:

— Да се махаме!... Чакай!... Противно ми е да получа ефективна присъда!... Да го бутнем в помийната яма!

Изведнъж тялото се размърдва и казва:

— Метафората е съществена част от тази символична теория и се вписва без мъка в референциалната рамка... Пол Рикъор, „Метафора и съответствие“ ...

Жителите на буницето се вцепеняват като тояги от изненада.

— Мамка му, егати късмета!

След десет минути, в падащия полумрак, комична процесия напредва с псувни из буницето. Хармоничката крачи отпред и краката му се подгъват, Грубиянът оглася околностите, а на раменете им, увит в юргана, пътува живият труп. Вратовръзката с Мики Маус виси точно пред лицето на Хармоничката и той я отмества, като духа шумно с уста.

Завиват край куп старо желязо, прегазват локва машинно масло и пред очите им се открива Градът сред буницето. Като в играта Лего, подарена на енергичен дебил, се издигат постройки от ръждясали печки, кашони, виенски гардероби, парчета шперплат, мокри парцали и скъсани анцузи. Такъв е животът! Всеки има право на жилище, държавност и свободна обмяна на мнения...

Двамата странници изтърсват товара пред дома си. Основните елементи на мезонета са варели, кашони от Сони Тринитрон, ламарини с реклама на Кока Кола и входна врата от автомобил Дачия, гордостта на другаря Чаушеско, бащата на народите от Букурещ.

— Мамка му, защо му е толкова ръбеста главата? — пита в изисканата тъмнина Грубиянът.

— Не говори глупости за един непознат човек! — упреква го Хармоничката.

— Дръж да го покажем навън на светлото! Само главата!

— Я, бинтът се е развил!

— Мамка му! Какво е това?

Настъпва мълчание, после Хармоничката казва тихо:

— Не искам да те плаша, обаче това е КОМПЮТЪРНА ПЛАТКА! Този човек има отзад на главата си КОМПЮТЪРНА ПЛАТКА!

— Мамка му! Мамка му! Мамка му!

В следващия файл: Балада за мутанта Крум. Биографията на един съвременник.

КРАТКО СЪДЪРЖАНИЕ НА ПЪРВИТЕ ДВА ФАЙЛА

След мощно „пльок“ във вселенската хранителна среда се ражда Мутантът Крум. Главния Компютър и Големия Сървър на кармата го локализират в България, една малка, но бедна на полезни изкопаеми страна. Минава време и в сива привечер, която гасне смирено над Бунището, двама скитници откриват тялото на човек с компютърна платка на тила. „Мамка му, мамка му, мамка му!“, коментират скитниците, сякаш предчувстват какво ще се случи по-нататм... А по-нататм се случва следното...

ФАЙЛ 3: БИОГРАФИЯ НА ЕДИН СЪВРЕМЕННИК

— Защо му е толкова ръбеста главата? — пита Грубиянът, наричан още Пора.

— Не искам да те плаша, обаче той има отзад на тила си компютърна платка! — отговоря Хармоничката, наричан още Плъха.

Двамата тръшват тялото на непознатия върху някакви щайги, постлани със старо парче мокет. Изваждат скрито бирено шише с ракия. Шишето си има тапа от вестник.

Плъха и Пора се наливат, зъзнат и гледат лицето на човека. То прелива в различни цветове — от радикално червено до либерално синьо, като се премине през хомосексуално розово. Човекът бълнува...

„Нани, Круме, нани-на... Спинкай свидно чедо на хормона, заспивай веднага, венец на творението такъв!...“

Бащата на Крум, бай Крум, донесе бебешко креватче и бутилка сливова, лелята на Крум, богоравната Дафинка, донесе пелени, избродирани с катерички и бутилка сливова, чичото на Крум, красивият Първан, донесе двайсет метра бетонно желязо и бутилка сливова.

Вече десет дни Крум е тук и сега. Колко е хубаво, след като си бил смрадлив бодливец, пръч, какаду и слонско добиче, да излезеш от спиралите като българин!

Чудно празненство се получи! Майката на Крум, която приличаше на другаря Сталин по мустаци и по възгледи, върза на главата на бебето сини маниста от конски хамут, защото тя не вярва в Бог, който заповядва: не кради, не убивай и прочие, а най-вярва в комунизма и в уроките.

Хубаво празненство се получи! Тъкмо свалиха от масата съседката Ния, тъкмо я завиха с одеало, защото се беше съблякла някак неусетно, тъкмо прогониха братовчеда Кико, който изхвърли една чиния през затворения прозорец и ето ти ги орисниците...

Лежи бебето Крум и чува: идат старите вещици.

Първата каза:

— Ще бъде Водач, ще прекосява планини и бунища, никога няма да се изтощят батериите му!

Втората каза:

— Млъкни, дърта курво! Виждам ранна полова зрялост, манифестации, екзистенциализъм второ качество...

Третата каза:

— Глупости! Е, вярно, пада си малко мутант, обаче я го виж как се е подмокрил, я го виж как реве! Тук и сега, тук и сега, това трябва да му стига! Тръгваме си, бабишкери!

Излетяха през ключалката орисниците, никой не ги усети в другата стая, защото в това време сваляха красивия Първан от прозореца, а Първан зовеше, набъбнал от любов и сливова... Някъде далече другарката Драгойчева почистваше с оръжейна смазка личното си оръжие, червенеше се вратът на Вълко Червенков, стегнат от сталинката, а черните лимузини „ЗИМ“ лъщяха в гаражите на Министерството на любовта, тоест — Държавна сигурност...

Крум каталяса, заспа с юмруци до главата... Нани-на, Круме, нани-на... Спинкай, същество от плът и разочарования!

Непознатият се обърна настрани и взе да хърка. Плъха и Пора вече повдигаха с пръсти клепаците си и скоро, всеки по своему, се сгромолясаха по ъглите. **ДА ЖИВЕЕ СЪНЯТ, ТОЗИ ШАЛТЕР НА БИТИЕТО!**

В следващия файл: Мамичко!

НЕОБХОДИМО ОБЯСНЕНИЕ ОТ АВТОРА КЪМ ВСЕКИ КИБЕР СЪРФИСТ

Братко! Сестро!... Нека да обясня каква е целта ми, когато между две депресии и някое и друго алкохолно опиянение, започнах проекта „WWW.MUTANTI.COM“... Искаше ми се текстът да плува свободно ON LINE и да прилича на оголен рибешки гръбнак, а аз с ръката на майстора да обличам сюжетната линия в плът, да и вдъхвам, извини ме за нескромността, ДУША, и така да се мятаме с теб заедно, докато видим каква риба, fuck и даже shit, ще излезе тая... Лично аз си я представям като някоя бяла акула в сенките на кораловия риф, красива и както всяко красиво нещо — безмилостна... Затова, сестро и братко, не се учудвай, щом се появят нови герои, когато има скокове назад и напред, когато се образуват ръкави и разклонения! Разчитам на твоето

търпение и любов!... В края на краищата всичко ще се оправи! Или ще се скапе...

Но така е то! Амин! Харе Кришна, Кришна Харе, Харе Рама, Кришна, Кришна!

LOG 1: НАД БУНИЩЕТО ВЕЧЕРТА НЕ СЕ СПУСКА

Вечерите прегръщат Париж, слизат от небето край Женевското езеро, замаят с мантията си Венеция, доплуват по водите в Стокхолм, обвиват в мрак и неонов светлини Ню Йорк, понасят в шепите си Амстердам, в краен случай пристигат с кашоните водка „Столичная“ на Червения площад в Москва...

НО НАД БУНИЩЕТО ВЕЧЕРТА НЕ СЕ СПУСКА. ТЯ ИЗВИРА ОТ НЕГО.

И тази не направи изключение. Надигна се като помия в запушена мивка, започна да сменя цветовете си... Ако сте чак такъв идиот, че ви се прииска да видите колко нюанса има сивото, добре дошли на Бунището!

Един човек с шинел излезе от тъмното. Около врата му беше омотано шалче с надпис: LIVERPOOL, библейската му брада стърчеше застрашително, а очите му... Очите му бяха скрити от уред за нощно виждане. Тези уреди напълниха бунището след падането на Берлинската стена... Ако не сте чували за такава стена, идете на web-страницата на речника Webster, там ще ви дойде ума в главата, освен това наоколо бъкат сайтове с голи таки!

ЧОВЕКЪТ НОСЕШЕ В РЪКА КИТАЙСКА ЕЛЕКТРОННА ИГРА. Батерията на играта беше изтощена и пъргавото китайско момиче, което ловеше пеперуди, не можеше вече да тича по екранчето.

— Нищо, Сун! Знам къде ще ти намерим батерия!

Човекът понякога разговаряше с момичето. Освен това го беше кръстил СУН.

Уредът за нощно виждане правеше света лилав. Лилавото е цветът на кардиналите и това придаваше на вечерта известна САКРАЛНОСТ. Човекът изкатери хълма от сгурия, подхлъзна се и се спусна обратно по корем, като котарак, който се свлича по тапетите ви, вкопчен в тях с ноктите си.

— Sacra! — каза той, като осъзнаваше сакралния дискурс, в който артикулира действителността.

Можеше да псува на 17 езика, освен това знаеше наизуст „Сън в лятна нощ“ и му викаха Кросното.

Кросното изтръска полите на шинела, заобиколи хълма и внимателно мина по брега на омайно тайнствено море от скапани домати.

— Fuck! — каза той, за да не се чувства самотен.

Пред него се изправи нещо като идея за охлюв. Това беше човешко жилище от метален скелет и платница, приличаше на навит гигантски маркуч, а пред входа на един стълб висеше ритуално обесено куче.

Човекът пъхна пръсти в устата си и изсвири химна на Европейската общност, известен също като Ода на радостта от глухия немски композитор Бетовен, по стихове на немския поет Шилер, който също не е бил лишен от физически недостатъци.

На входа на жилището имаше врата от автомобил Дачия, гордостта на другаря Чаушеско, бащата на народите от Букурещ. Ако не знаете нищо за Чаушеско, да не ви пука, живеете си живота и се пазете от случайни сексуални връзки!

Стъклото на вратата се спусна и в отвора надникна беззъба глава. Около главата имаше ореол от горящата някъде в жилището свещ.

— Плъх! — каза главата — Кросното е дошъл!

— Пусни го! — чу се от утробата на маркуча.

Гроздовата имаше вкус на плодова, но всъщност беше правена от украински спирт.

— Наближава октомври! — подхвана разговор Кросното — Октомври е най-хубавият месец на Бунището! Всеки ден докарват чудни увехнали чушки от зеленчуковата борса!

— Живее се! — отвърна съвкупността наречена Плъх. — Понякога се живее, а после изведнъж намериш НЕЩО, и вече не се живее чак толкова!

— Шът! — изшътка паралелната съвкупност, просната на някакъв дюшек.

— Не ми шъткай, Пор такъв! — избухна Плъха — Кросното е човек, той ще ни разбере! Само да си махне това нещо от главата!

Кроснотоя махна уреда за нощно виждане, наведе се над вързопа в ъгъла и каза старомодно:

— Поврага! Кой е този? И защо е целият в картофени обелки?

— This is the question! — каза Пора.

— Това са даровете на природата! — обясни Плъха — Открихме го край Марианската падина, нали я знаеш, онази локва, дето се е спукал нефтопровода!

— Х-м! — рече Кросното — Голям подарък и много хубаво мирише!

— И... знаеш ли — запъна се Плъха, — как да ти кажа... Абе, има компютърен чип на главата.

Обърнаха безразличния вързоп и Пора донесе свещта. Тримата заприличаха на влъхвите, приведени над Младенеца в яслата. Сенките им пораснаха, покатериха се по платницата и събраха глави в средата на тавана.

— Ракия! — викна Кросното — Повече ракия!

— И да седнем да помислим! — предложи Плъха.

Седяха и мислиха дълго, докато нощта покриваше като медуза малкото им жилище. Накрая Кросното изсвири на празната бутилка първите тактове на „Малка нощна музика“. Пора заспа и зяпна с уста, колкото да открие самотата на няколкото зъба в нея.

— Дз-з-з-зин! — изписка в тъмното електронната игра и оживя.

— Сун! — прошепна Кросното — Сун! Ти ли си?

Екранчето светна в зелено, малкото китайско момиче вдигна сакчето за пеперуди и обърна кръглото си личице към човека. Плитките се извиваха като две лястовици край главата му. Очите се отвориха широко и миглите трепнаха.

— Сун! — попита Кросното — Жива ли си? Тези заспаха и нищо не разбраха! Предстои им изпитание, Сун! Нали знаеш какво е изпитание? Ако, например, в океана се извие буря и строши мачтите на кораба ти и го разбие в студените скали, а ти се събуждаш вкочанясал и с ужасни болки навсякъде, а в небето чайките се носят, без да помръдват с криле... О, Сун, Шекспир най-добре е описал изпитанието и през цялото време се е забавлявал с него! Бих искал да мога по-леко да понеса своето, да ме отмине някоя и друга горчива чаша, Сун, да спя дълго и да не сънувам, обаче както знаеш, всъщност не мога да

мигна и затова си взех този уред за нощно виждане, Сун, защото аз съм Кросното и виждам там, където другите не виждат нищо!

Китайското момиче слушаше невнимателно, защото голямата пеперуда-полумесец се появи в пространството и запърха. Сакчето се спусна, краката в лачените обувчици припнаха и рокличката се развя.

— Сун, — прошепна Кросното — ти не ме слушаш! Сун...

Зелената светлина на екранчето угасна. Момиченцето отиде някъде на друго място. Човекът се изсекна в шалчето с надпис LIVERPOOL, духна свещта и постави уреда за нощно виждане на главата си.

Сега приличаше на някакъв торен бръмбар.

Но това беше най-добрият начин да живееш на Бунището.

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДО СЕГА

В една щастлива вечер на Бунището двама наши съвременници, наричани Пора и Плъха, откриват сред картофените обелки тяло на човек с компютрна платка на тила. С псувни и препъване скитниците отнасят находката в жалкото си жилище. Започват масови съновидения, подпомогнати от долнопробен алкохол. Какво ли ще донесе утрото?

ФАЙЛ 4: МАМИЧКО!

Алкохолните вечери си приличат, събуждането след тях е различно. Натрясканият с водка спи гол до кръста, рус и къдрокос, тих и недосегаем. Но колко се променя той, щом отвори сините си очи! Как пожълтява лицето му като гъша трътка, как се сгърчват ръцете до младото тяло, а стоновете изпълват тревожно околността... Онзи, който се е налял с бира идва в реалността тих и гузен, без портфейл и със загадъчно мокър панталон, а в очите му плуват кораби, русалки и други удавници... Пиячът на ракия приветства зората с кашлици и вопли, брътви и търси пипнешком бутилка с някаква течност, за да я излее в пустинята на лакомата си уста... Употребилите коняк почти винаги се пробуждат с насинено око. И прочие...

Крум пръв изплува от тъмната безкрайна яма с помия и ВДИГА ШАЛТЕРА НА СЪНЯ, ТОЗИ ПРЕКЪСВАЧ НА БИТИЕТО.

Пора спи, прегърнал плюшено мече без лапи, а Плъха си е подложил под бузата някаква маратонка.

Крум опипва това, което е негово тяло. Тялото прилича на голяма круша с криви крака.

После в долния ляв ъгъл на зрителното му поле изплува написана с червени неонов букви дата, месец, година и час. Минутите се сменят, секундите пърхат диво.

Крум затваря очи, но цифрите започват да греят още по-ярко.

Какво му е?

Опипва квадратната си глава и казва:

— Мамичко!... Мамичко, мамичко, мамичко!

Държи ръка на тила си и усеща компютърната платка, а под нея някакви ВХОДОВЕ, някакви МЕСТА ЗА ПРОНИКВАНЕ, изобщо нещо като КОНТАКТ без ЩЕПСЕЛ.

Пора скача, взира се в лилавата сутрин и пици:

— Мамичко, мамичко, мамичко!

Плъха пада на пода, отваря кървави очички и отронва само:

— Мамичко!

Тоест, държи се най-достойно.

Всички са будни. Животът нахлува в онези вместимости, които им служат за тела. Нахлува през гуреливите очи, клепналите уши, косматите носове и се излива през други, не по-малко космати области.

Тримата се гледат и не вярват на видяното.

— Здраво са те халосали! — казва Плъха на Крум — Сигурно са взели някой крак от стол и са те шибнали по кратуната! Едва те довлякохме дотука!

Електронен сигнал изпълва колибата от кашони. Скитниците гледат ококорени. За първи път чуват главата на човек да издава такива звуци.

А пред очите на Крум започват да се очертават някакви линии, линиите се извиват и образуват ВИРТУАЛНА РЕАЛНОСТ. Крум тича с пицов в ръка из някаква местност, има ШЕСТ ЖИВОТА и среля с атомни заряди. Зад всеки ъгъл го дебнат чудовища, гнусни създания от зелено желе и препречват пътя му.

Плъха поглежда Пора и върти ръка край слепоочието си, тоест: „този съвсем е превъртял“. Пора чука шумно с пръст по главата си, чува се ефект, сякаш някой обработва кутия за обувки от бившето предприятие „Петър Ченгелов“, сегашно кой знае какво.

— Принцесата! — вика шумно Крум — И съкровището! Трябва да освободим Принцесата и да вземем съкровището! Обещавам ви по ШЕСТ ЖИВОТА и да бъдете богати! Напред, рицари на империята!

Двамата скитници се споглеждат. Какви рицари, каква империя? В този момент Плъха намира на Пора и казва:

— Ще освободим Принцесата, ако черпиш по една шкембе-чорба!

Очите на Крум светват в червено, после в жълто, колонки от цифри тръгват в тях и той казва:

— И по една бира! Напред НЕЩАСТНИЦИ, да се окичим със слава!

Пора добавя:

— И с пари!

Тримата излизат, примигват на светлината и тръгват през Бунището сред ята гарвани, които бавно изписват в небето: „NEVER MORE“... Превод за по-простите читатели: „НИВГА ВЕЧ!“

В следващия файл: Марш във виртуалната реалност.

LOG 2

В първия момент има само хоризонт и голямо слънце, което огрява един празен джоб на пространството. Буренянали ниви като кафяв папирус и нито черта по него.

После в червения кръг на светилото се появяват трима андроиди. Силуетите им порастват и се приближават, гледали сте уестърни, знаете как е... Липсва само хармоничката от „Имало едно време на Запад“... На главата на едната фигура има шапка с разперени уши, от които висят две връзки за обувки. Вратовръзката на втората фигура е поставена нетрадиционно — виси на гърба и. Хитротом носле на Мики Маус е нацапано с машинно масло. Третата е облечена според етикета по тези места — бивша бяла риза, плетена жилетка без ръкави и рейнджърски панталони, които се сливат с околността.

— Крум! — казва втората фигура.

— Моля? — пита първата.

— Казвам се Крум! Крум Крумов Крумов!

— Пора!

— Плъха!

Човекът дава имена на животните, твърди Боб Дилън. Не сте длъжни да го знаете, освен ако не сте старо хипи, с дискова херния, дванайсет зъба, кожен амулет на врата и тъпата вяра, че хората са братя и цветята ще победят щиковите, та дори нещо повече, поезията ще победи the global communications.

Една индийска поговорка твърди, че поезия има там, където две думи се срещат за първи път. В света на the global еди що си, където има петстотин думи и цифрите от 0 до 9, това е много трудно. Там те са се срещали многократно една с друга, нещо повече — валяли са се във всякакви грехове, имали са хаотичен ПРОМИСКУИТЕТ и от тях се ражда не поезия, а помияри, които вият нощем под прозорците, а все някога влизат в дома ви през телевизора.

— Имам една цигара! — казва Пора — Да седнем, да я изпушим на спокойствие, КРУМЕ!

Тримата седат сред нивата в позата ЛОТОС. Димът се носи ниско и се стопява незабележимо.

— Баща ми също се казваше Крум. И дядо ми, и той.

— Хубаво име! — сваля ушанката Плъха — Ханско! Ювиги Хан Крум, който отсичал ръцете на крадците и изкоренил лозята, защото много се пиело в тази държава!

— Нюансите на историята! — маха с ръка Пора — Сега и да няма лозя, внасят спирт от военните запаси на Молдова и пак стига за пиене! Уж спиртът е от картофи, а от него правят всичко — уиски правят, гроздова ракия правят, джин правят, мастика правят, даже коняк пет звезди правят...

— Стига си повтарял, знам че в джоба имаш ракия!

Пора измъква от потайностите си малко пластмасово шише, пълно с мътна течност:

— Да се завърнем към живота!

Пият, после Крум се удря с юмрук по коляното:

— Няма начин!

— Какво няма начин? — чудят се пънкарите.

— Няма начин да се завърнем към живота, ИГРАТА ни изхвърли!

— Какво ИГРАТА? Ти все за някаква ИГРА ни приказваш!

— ИГРАТА — каза Крум — Е ТОВА, В КОЕТО НЕ УЧАСТВАМЕ! Тя се играе някъде, където не сме, с някой, когото не познаваме! Знаем само, че съществува за ДРУГИТЕ! ДРУГИТЕ печелят, губят, започват пак!... ВЕЛИКИ БУДА, ТЕ ПРЕМИНАВАТ НА ПО-ГОРНО НИВО! ТЕ ИМАТ ПО ШЕСТ ЖИВОТА! А ние с вас сме изхвърлени! QUIT-вани сме, ако можете да ме разберете!

Шишето обикаля тримата.

— Каква полза да се казваш Крум, да си кармично натоварен с желание да покоряваш? Защо да искаш ред в хаоса, любов сред химическите съединения? — пита Крум — Събуждаш се сутрин и виждаш, че светът се е изместил от мястото си! Не много, съвсем малко, обаче вече не е същият!

— Сигурно те боли главата от вчера! — казва Плъха — Намерихме те пребит сред едни зелени листа на буницето!

Очите на Крум внезапно светват в червено и той с голяма бодрост казва:

— Смятайте, че съм новородено бебе! Нали казват на децата, че ги носел щъркелът или ги намерили в градината под зелката! Вие сте ми като кръстници! И ако не ме нахраните в следващите пет минути, ще пукна! В мен се пробужда лакомия на клетъчно ниво, отломки нищожни! Умирам от глад, лишен съм дори от възможността да се наакам, както подобава на човешко същество!

Пора и Плъха се споглеждат.

— Към „Манхатън“! — казва Плъха.

Тръгват през нивите и фигурите им започват да се отдалечават. Но какво е това?... Хармоничка? Мелодията от „Имало едно време на Запад“... А аз какво ви казвах!

КРАТКО СЪДЪРЖАНИЕ НА ПЪРВИТЕ ЧЕТИРИ ФАЙЛА

Никой за никого не се оженва, няма разменени близнаци, героите не получават наследство, защото роднините им спят под мостовете на Перловската река и са много добре със здравето, полово влечение засега отсъства, няма стрелби с автомати, защото героите предпочитат да те халосат честно в тъмното с бутилка. Какво има, в такъв случай? Бунище, жилища от стари кашони, герой на име Крум, безмълвен, красив и окраден сред картофените обелки, намерен от типове, които сами се наричат Пора и Плъха. И КАКВО, ЩЕ КАЖЕТЕ ВИЕ? АМИ ТОВА! КРУМ ИМА НА ТИЛА СИ ПРИСАДЕНА КОМПЮТЪРНА ПЛАТКА!... Ще видите вие още КАКВИ ДРУГИ РАБОТИ КАКВО!

ФАЙЛ 5: МАРШ ВЪВ ВИРТУАЛНАТА РЕАЛНОСТ

— Играта се нарича ПРИНЦ! — казва Крум.

— Каква игра? — питат Плъха и Пора.

— ГОЛЯМАТА! — отвърща Крум — Играта въобще! Играта, която ще играем докрай, докато станем БОГАТИ, РУСИ И КРАСИВИ!... Между впрочем, и безумно ИЗВЕСТНИ!

Момичето в бар „Манхатън“ прави чудовищен балон с дъвката си. Балонът става все по-голям и по повърхността му пълзят жилки, като по някакво виме. После се спуква и се лепва на носа и.

Бар „Манхатън“ преди това е бил оранжерия, покрита с гофриран метален покрив. Има четири маси и телевизор, включен на някакъв поп-фолк канал. (ЗА НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ В ЧУЖБИНА: „Поп-фолк е особена музика, комбинация от големи цици (по вашето гърди, лебеди, прелестни възвишения), устни като начервено кокошо дупе и шкембе-чорба (последното е непреводим балкански идиом), не липсват и голи дамски пъпчета, но да спрем всичко това дотук, да спрем!“)

— Значи така, — казва отново Крум — играта се нарича ПРИНЦ и ПРИНЦЕСАТА е за мене!

— Каква принцеса? — пулят се Пора и Плъха.

— НАГРАДАТА! — казва Крум — ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕТО на ГЕРОЯ! ДОМИНИРАНЕТО над проклетото БИТИЕ!

— Пиленце! — обръща се Плъха към момичето на бара — Дай по още една принцеса!

Пиленцето донася някакви сгърчени препечени филии, намазани с кайма.

— Принцеси! А-а-а! — хили се Пора и показва метални зъби.

— Проклети пънкари! — вика Крум — вие сте елементарни като български некролог!

— Няма да обиждаш на некролог! — скача Плъха.

— Фалшиви, лигави, сълзливи, тъпи! — удря с юмрук по масата Крум — „На кого ни оставяш, какво направи ти с нас, добре си там,

кефиш се, а питаш ли ни нас тука с пържолите и разгонените мадами?!“

— Млъкни! — внезапно шепне Пора — ХОРАТА ни слушат!

Тримата ядат принцеси и пият една обща бира.

В долния ляв ъгъл на Крумовото зрително поле изписаните с червен неон цифри се въртят шеметно. ВИРТУАЛНАТА РЕАЛНОСТ живее собствен живот. Линиите и се извиват в напълно черното пространство, очертават грамадна фуния и стените на фунията започват да се движат. Крум пада, и пада, и пада, стиснал в ръката си МЕЧА, докато далече в мрака линиите не очертават нещо с правоъгълници, конуси и пирамиди. Град, досеща се Крум. ГРАДЪТ.

— Е? — тръсва глава той.

— Какво „е“? — пита Плъха и пали угарка, която изтръгва от дълбините на шапката си.

— Искате ли по ШЕСТ ЖИВОТА?

Пънкарите се споглеждат.

— Искате ли НОВИ ЗЪБИ?

Двамата проверяват в устата си.

— Искате ли БАНЯ С КОТЕШКИ ШАМПОАН ПРОТИВ БЪЛХИ, ДВЕ РОХКИ ЯЙЦА В ЛЕГЛОТО, искате ли, като краен резултат БОГАТСТВО и приятно РАВНОДУШИЕ?

Плъха и Пора го гледат и настръхват, когато очите му отново стават червени и в тях тръгват безкрайните колони от цифри.

— Искаме! — казват плахо и кимат.

— Тогава след мен! — скача Крум — ДА РАЗГРАБИМ ТОЗИ ГРАД! ДА СЕ ОПИЕМ СЪС ШАМПАНСКО, ДА СЕ НАФРАШКАМ С ПАРИ! И едно да е ясно, ПРИНЦЕСАТА Е ЗА МЕН!

Крум става и добавя:

— Впрочем, сметката плащате вие!

В следващия файл: Градът.

ДО ТУК СЕ СЛУЧИ СЛЕДНОТО

Човек, на име Крум, е намерен на крайградското бунисце. Той е в безпомощно състояние и най-важното — с присадена компютърна платка на тила. След една изпълнена до горе с некачествен алкохол нощ, спасителите на Крум — Пора и Плъха се събуждат със стенания. Те не подозират, че животът им вече никога няма да бъде същият.

Изтръгнатият от прегръдката на смъртта мутант развива убедително пред несретниците идеята, че животът е компютърна игра, която се нарича „Принц“ и главната награда в нея е Принцесата. На двамата пънкари той обещава по шест живота, факт, който те не могат да осъзнаят... Накрая Крум тръгва през буницето начело на малката си експедиция, за да разграби като един кибернетичен Александър Македонски големия град. И в този момент...

ФАЙЛ 6: ПЕДАГОГИЧЕСКА ПОЕМА ЗА МУТАНТ И НАРОДЕН ОРКЕСТЪР

— Да разграбим този град! — скача Крум — Да се окъпем в пари! Да плюскаме хайвер и фазани! И едно да е ясно, Принцесата е за мен!

Плъха изважда от джоба си хармоничката и свири Рапсодия в синьо. Над главите им прелита ято гарвани и изписва с телата си в небето: „Българи, юнаци!“.

— Впрочем, — казва Крум — трябва ни превозно средство! Не можем да влезем в Града ПЕША! Никой ПОБЕДИТЕЛ не влиза в Града пеша!

И в този момент... Още Дюма-баща е знаел силата на подобен израз!... В този момент Крум се подпира на някаква пейка и получава прозрение. Прозрението се стоварва върху му като роял пуснат от десетия етаж. И шумът е същият. Червените очи на мутанта се изпълват със спирали и звездички и той вижда... Вижда каквото ТРЯБВА да види!

... За прощъпулника на Крум дойдоха леля му, богоравната Дафинка, чичо му, красивият Първан, братовчедът Кико, съседката Ния, много общественици, хора на изкуството и културата. Обществениците бяха представени от кварталния милиционер капитан Боев, а хората на изкуството и културата от местния луд, Киро Попето, с черно бомбе на главата. Президентът не можа да присъства по три причини, и трите — държавна тайна.

На масата в двора сложиха питка, мед, баница с праз, печено пиле, ракийки, грамофон с пружина и трийсет и две бири. Още в началото се получи дебат по философски въпроси. Имаше и прения, които кварталният милиционер капитан Боев се видя принуден да прекъсне с изстрел във въздуха. Окото на братовчеда Кико вече беше насинено, но опитите на съседката Ния да се качи върху масата и да се съблече, бяха пресечени в зародиш.

Обуха на Крум сандалките и го пуснаха да ходи по тревичката. При прохождането е много важно за какъв предмет ще се хване детето. Счита се, че това ще го натовари кармически за цял живот и ще освети като прожектор бъдещето му. Крум можеше да избира между чук, пергел и дърводелско ренде. В целия квартал намериха само една книга, но тя беше готварска и майката на Крум я отхвърли с възмущение.

Крум тръгна по тревичката, после по пътеката, направи крачка, после още една и се хвана за първата срещната бира.

— Леле, — изохка бащата на Крум, бай Крум — аз да обикалям цела София да търсим пергел, а тоя муньо да се хване за бирата! Нема как, ще тебе да го възпитавам! Ела тук! Ела тук, ти казвам! На, пий една бира!

Крум пийна бира от бащината бутилка и се ухили. Бащата му зашлеви един зад врата и размаха пръст:

— Лошо! Запомни, ло-шо!... На сега, дръпни си от цигарата!

Крум дръпна и се закашля. Всички се засмяха и взеха да викат:

— Лошо! Лошо-оо!

Кварталният гръмна с пицова. Киро Попето разтегна акордеона и запя:

Имате ли „А-а-арда“?

Имате ли „А-аа-рда“?

Имате ли „Златна Арда“,

дайте я наса-аам!

„Златна Арда“ бяха цигари, Киро беше луд, но знаеше френски език, красивата Дафинка подтискаше в себе си пристъп на нимфомания, бригадири строяха Прохода на републиката, граничар гонеше диверсант, а Крум вече спеше пиян в дървеното си креватче. Нани, Круме, нани-на...

... Чува се звук като от мобилен телефон, Крум тръска глава и видението се записва във флопито му.

— Спрете да ме съзерцавате! Моментално спрете да се блещите и напред към града! Трябва ни превозно средство! И АЛЕКСАНДЪР МАКЕДОНСКИ Е ИМАЛ СВОЯ БУЦЕФАЛ!...

В следващия файл: Намирането на Буцефал.

КРАТКО СЪДЪРЖАНИЕ НА ПРЕДИШНИТЕ ФАЙЛОВЕ

Крум, един безсъмнен мутант и наш съвременник, се озовава кой знае как на някакво бунище. Той е в безпомощно състояние и най-важното — при оглед на ръбестата му глава се открива, че на тила и е присадена компютърна платка. С други думи, нещо като контакт, само че без щепсел. Крум си намира чудна компания — двама пънкари — Пора и Плъха. Следва серия пиянства, видения, онтологични размисли и главоболия. След като идва в съзнание Крум заявява, че животът е компютърна игра, наречена „Принцът на Персия“ и главната награда в него е Принцесата. Обещава на пънкарите по шест живота и ги повежда към Града, за да го разграбят и да се окъпят в шампанско... И в този момент... В този момент, в един друг пласт на действието, се запознаваме с нов участник в нашата история... Кибер-пънк романът не е само кибер, нито е просто пънк. Той е нещо повече, той е култов роман. Затова следващият файл се нарича...

ФАЙЛ 7: БОГ

Бог живееше на улица „Трите кедъра“ 66, в апартамент на третия етаж, от който се виждаше унила градинка, където хората разхождаха кучетата си. Достатъчно беше Бог да погледне през прозореца и веднага виждаше как някакво куче свещенодейства, клекнало в тревата, а стопанинът му гледа деликатно встрани и се обгръща в дим от цигарата си.

Тази сутрин Бог имаше киселини. В това състояние той се превръщаше от демиург в обикновен агностик, тоест от творец в личност, която смята света за непознаваем и нещо повече, псува го.

Бог се затътри в кухнята си и взе да рови за кафе, като пътем сложи две филийки в тостера. Тази нужда всяка сутрин да изплува от някакви пространства, да търси пипнешком цигарите на нощното шкафче и да се разтърсва от кашлица, показваше, че той е едно първично божество, без особени претенции. Често си мислеше, че е издялан с тъпа брадва от дървото на някой пън, а брадвата е била в ръцете на онова овчарче от визията на народния поет, което свирело на овцете, пък като му омръзнало, пък като грабнало брадвата...

Нещо произлезе и две прегорели филийки влязоха в орбита из помещението, достигнаха апогей над кухненската маса, после последва и перигей над микровълновата печка и всичко се сгромоляса в мивката.

— МАМКА МУ! — така каза Бог.

Отиде в другата стая и пусна своя пентиум. В компютъра нещо заскърца, взе да стърже, започна се една проверка на всички нива, повсеместно тестване и претакане.

— ИДИОТ! — така каза Бог.

Най-сетне машината издаде тържествуващ фанфарен сигнал. Ръцете на Бог с два удара по клавиатурата промениха dos-ове и windows-и, показаха се някакви крайно лекомислени картинки и после пръстите написаха: grince.

Така Бог сътвори небето и земята. А земята беше безвидна и пуста, тъмнина се разстилаше над бездната, и Дух Божий се носеше над клавиатурата. (Битие, глава 1, \1\, 88:12–13)

После от мрака се разнесе ориенталска музика, нещо взе да се кълби и заражда и пред очите на Бог изплува неописуемо красив виртуален дворец. Компютърът проникна в залите на двореца, където ПРИНЦЕСАТА тичаше тревожно с прелестни малки обувчици. Факли горяха по стените, а пода беше покрит с персийски вероятно килим и в средата се издигаше шадраванче. ПРИНЦЕСАТА се спря и впери ужасени очи между две колони в дъното на залата. От там се появи с ръмжене ВЕЛИКИЯТ ВЕЗИР ДЖАФАР с лилава чалма на главата и бяло наметало. От далече се виждаше, че Джафар управлява тази страна с желязната ръка на тиранин, още повече, че така пишеше и в надписите на екрана, които предшестваха появляването.

Джафар безсъмнено беше злодей и диване. Той протегна ръце към ПРИНЦЕСАТА, но тя му обърна гръб. Тогава везирът вдигна високо ръце, светкавици разтърсиха пентиума и пред краката на девойката се появи пясъчен часовник.

Бог запали цигара и почака. Появи се надпис: „Тя или ще се ожени за Джафар или ще умре след час“...

— ЩЕ ТИ ПРИСЕДНЕ! — така каза Бог.

Ръцете му отново докоснаха клавишите и докато кашлицата му отекваше над тъмнината, на екрана се появи той, PRINCE!

— Някой ни съзерцава! — каза Крум — Животът е тотално наблюдение! Животът е предметно стъкло, а нашето предназначение е да се гърчим на него!... Размърдайте си гъзовете, пънкари нещастни!... Напред към ГРАДА и намерете веднага 30 стотинки за билет. Аз се возя в градския транспорт САМО С БИЛЕТ!

Потеглиха с куцане и взаимни сквернословия през вонящите пустини на бунището.

В следващия файл: Проникването.

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДОСЕГА

Мутантът Крум лежи на градското бунище. Нито сабята му е на две строшена, нито самодиви в бяла премяна се спускат да го целунат бърже. По-точно, сабя и самодиви изобщо няма, но на тила на нашия грой има компютърен чип. Как се е появил там, само Бог знае. А Бог

живее на улица „Трите кедъра“ 66, в апартамент на третия етаж. Пънкарите Пора и Плъха са подмамани от дошлия на себе си Крум да извършат марш-наскок до Града, след като са разбрали нещо, за което вие сте готови да дадете и последния си лев, само и само да го разберете, обаче няма-а-а! Те научават КАКВО НЕЩО Е ЖИВОТЪТ — компютърна игра, в която Принцът трябва да спечели Принцесата, а другите получават каквото остане и ако остане!... Всички потеглят към Града с куцане и сквернословия през вонящите пустини на бунището.

ФАЙЛ 8: НАМИРАНЕТО НА БУЦЕФАЛ

— БЕМ ГО! — казва Евстати. — Докога ще ги гнявиш тия мръвки у тоя тиган! Заприличали са на кюмюр!

Жена му Памела, в оригинал Цеца, изразява с гърба си презрение по метода на Станиславски.

— Цел ден мъкна флекса, режа, пренабивам номера, а като дойде време за вечеря, все ми буташ да чета „Римска история“ от МОМЗЕН!... Стига с тоя МОМЗЕН, ти затова ми го даваш, да ме изкараш хлебарка!... Гледай го само какво пише на страница 774: „От само себе си се разбира, че ЦЕЗАР е бил страстен мъж, защото без страст няма гениалност... Той се е насладил на младостта си, на песните, любовта и виното...“ И така нататъка, Памело, а ти ме замери с тенджерата, защото съм направил комплимент на Елеонора от Градския транспорт!

— Ти гледай да ми донесеш някоя болест вкъщи, тогава ще видиш дебат по въпроса! — казва Памела, съкратена учителка по история от закритото селско училище — Ти не си Цезар, ти си същински Брут, след като толкова пък обичаш контрольорките!

— БЕМ ГО! — запалва лулата си Евстати — Аз контрольорка не искам и да видя!... Ти как мислиш, че се печелят пари за стипендия в ОКСФОРД? С много труд се печелят пари за стипендия в ОКСФОРД!... По цел ден бутам долари на ченгетата, заприличал съм на банков клон!

Памела се обръща, слага ръце на кръста и казва:

— Децата на средната класа може да не отиват в рая, обаче отиват в ОКСФОРД! Дъщеря ни също!

В този момент камъче чуква тихо по прозореца.

— Хайде, отиде ми вечерята! — разперва лапи Евстати.

— Какво има? — пита жената.

— Не чуваш ли?

Евстати взима мобифона, бърка под дюшека и вади пистолет. Слага го на кръста под сакото си и излиза на двора.

Нощта е карнавал на силуетите. Извисява се, разбира се, и някаква луна, но от нея сенките стават повече. Огромният двор е тъжен като автомобилно гробище през август. Десетина машини, които са се движили, пътували са до морето и обратно, превозвали са в багажниците си тикви и буркани, давали са на задните си седалки подслон на любовта, отвеждали са до гражданското сватбари, стоят като надгробни камъни из тъмното.

— Ш-ш-ш-т! — обажда се някой от храстите край стобора.

— Какво има, бе?! Кой е?! — пита Евстати.

— Аз съм, Стаменко! — казва гласът. — Тука едни хора...

В мрака за миг блясват две червени очи и се чува звук като от електронна игра, който кара Евстати да попита:

— За какво сте дошли?

В светлината на лампата излиза Стаменко. Той прилича на цирково джудже с бейзболна шапка:

— Искат да поговорят!

Червените очи пак светват за миг в нощта. Крум и приятелчетата му пристъпват напред. Те приличат на гумени. Косите им са щръкнали, уханията им са на една ръка разстояние. Крум вдига ръка към луната, пръстите му стърчат от скъсаните ръкавици:

— БУЦЕФАЛ! Дошъл съм за БУЦЕФАЛ! Разбираш ли?!

Дъхът на бунището покрива всичко.

Евстати се оглежда и казва:

— ГОСПОДА, заповядайте в офиса!

И ги повежда към някакъв фургон в лилавата нощ.

— Разбери, — шепне Крум — НЯМА PRINCE БЕЗ БУЦЕФАЛ! Съгласен ли си на ШЕСТ ЖИВОТА?!

— И ДВА са ми много! — отговаря Евстати, този Цезар на балканския ДИСКУРС.

В следващия файл: Философите избягват да спят.

МНОГО КРАТКО СЪДЪРЖАНИЕ НА ПРЕДИШНИТЕ ФАЙЛОВЕ

Какво нещо е животът? Този въпрос си задават героите на нашия роман. Ако на него не са намерили отговор Достоевски, Маркес и Ст.Ц.Даскалов, ние ще трябва да го направим! На хората им омръзна да чакат отговори, а да получават само въпроси. Затова напред и право напред, пък макар и с рогата... И така... Главният герой на

WWW.MUTANTI.COM е мутант на име Крум. Крум смята, че животът е компютърна игра, в която Принцът трябва да спечели принцесата, а другите получават каквото остане. Мутантът бързо се сприятелява с двама пънкари, обитаващи Бунището, манипулира ги умело, което не е проблем за него, защото на тила си има присаден от неизвестна сила компютърен чип и всички се насочват към Града, за да го покорят и разграбят. В това време, на улица „Трите кедъра“ 66, в апартамент на третия етаж живее Бог... И в един момент Бог сяда пред купения на старо свой компютър, натиска клавишите и на екрана изгрява надпис: Prince, тоест Принц, майка му стара!

ФАЙЛ 9: И ЩЕ СЕ ИЗПЪЛНИ ВСИЧКО, КОЕТО Е КЛИКНАТО!

Ще повторим: „Бог сътвори небето и земята. А земята беше безвидна и пуста, тъмнина се разстилаше над бездната, и Дух Божий се носеше над клавиатурата. (Битие, глава 1, 88:12–13).“

ТАКА Е КАЗАНО...

Бог беше едно първично божество, без особени претенции, ако изключим МОРАЛА. Стана ли дума за МОРАЛ, той започваше да сумти, да се чеше, да изказва маниашки мнения и изобщо ставаше нетърпим. Така се изказваше по повечето дискурси на действителността и събеседниците му изпитваха голяма досада, но трябваше да го търпят. А го търпяха, защото човек е създаден да търпи, особено близките си хора.

Щом седнеше пред клавиатурата на пентиума, Бог чувстваше, че изпълнява предназначението си. Освен това усещаше, че всичко му е позволено. Да пуши, да пие бира, да псува, да пее и да се заключва в стаята си. Усещаше се така, защото беше крайно досадна субстанция от инат и софтуерни способности.

Щом на монитора се появи играта PRINCE, изникнаха няколко въпроса, всичките в областта на МОРАЛА. Принцесата, която живееше във виртулния дворец и тичаше из него с прелестни малки обувчици по персийските килими без съмнение имаше някакво ЖИТЕЙСКО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ. Какво бе то? Така попита Бог. Какво бе то, ДЯВОЛ ДА ГО ВЗЕМЕ?! Какво можеше да се прави с една Принцеса? Да бъде открадната, да бъде омъжена насила, да бъде оставена да се превърне в стара мома, докато се търкаля из възглавниците и се посипва с пудра захар от локума си. Разбира се, съществуваше и възможност да бъде ОСВОБОДЕНА. Освобождаването на една Принцеса, обаче, винаги водеше до край на играта. Освобождаваш и както се казва Quit. Излизаш от играта.

Бог се обви в дим и заприлича на някакъв Зевс, който съзерцава от Олимп Троянската война. Той разхождаше Принцесата из

коридорите на двореца, факлите горяха с оранжеви пламъци по стените, пръстите му галеха клавишите и главата му си играеше с разни мисли. Винаги се появява някой ВЕЛИК ВЕЗИР, винаги има някаква власт, някакви желаниа, някакви интереси. МАМКА МУ! Този тиранин Джафар, този стар пръч, който разтърси пентиума със светкавици и изпраска един надпис: „Тя или ще се омъжи за Джафар или ще умре след час!“

— ЩЕ ТИ ПРИСЕДНЕ! — повтори Бог.

Един тиранин може да си прави каквото поиска, да се къпе в злато, да използва правото си на първа брачна нощ, да ръфа бутове и да си бърше ръцете в брадите на поданиците си. Но идва Бог и източва от световния резервоар СПРАВЕДЛИВОСТ, ВЪЗМЕЗДИЕ, ПО-ГОЛЯМА ГАДОСТ, ако щете!

Бог удари по клавишите. Той знаше какво да направи! Трябваше просто да изпълни капризите си, което значеше да прави каквото му скимне!

Той можеше да отвори подземните лабиринти на двореца и да пусне вътре когото си поиска! Ръката му стисна мишката, а другата му ръка, милата, вдигна топлатата бира и я поднесе до божествените уста...

— Бай Милети, — каза някъде в другия край на световния хардуер мутанта Крум — бай Милети, ДАЙ МИ БУЦЕФАЛ!

И му бе даден, и щеше да се изпълни съдбата му и пънкарите му щяха да съжаляват горчиво и всички щяха да се обвият в слава, защото пред тях се издигаше Градът и портите му бяха отворени от Бог, да се слави Великата му компютърна Мишка.

В следващия файл: Цъф!

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДО СЕГА

Тайнствено лице с компютърен чип на тила се появява на Бунището. По-будните читатели веднага се досещат, че това злачно и потайно място е символ и алегория на тъпия живот, на биологичното съществуване, облекчавано само от балкански пиянства, буйства и пърформанси. Лицето Крум се сприятелява с двама пънкари, наречени Пора и Плъха, изтрезнява, започва да издава електронни звуци и излага пред новите си другари своята теория за живота. Той, животът с грубите лапи челични, всъщност е само една компютърна игра, наречена Prince и се състои предимно от вълчи ями, евнуси с ятагани и

уреди за средновековни забавления — вериги, колела и волски жили, както и прочутата Желязна девица, която от своя страна е само един тесен сандък с пирони, в който те затварят... Но има НАГРАДА, казва Крум, има ОПРАВДАНИЕ ЗА БИТИЕТО и какво да крием, това е ПРИНЦЕСАТА, едно създание с дивно дупе, нелош бюст и пристъпи на беззаветна нимфомания. Напред към Града, зове Крум, да го разграбим, да се къпем редовно с котешки шампоан против бълхи, да станем богати и непрекъснато да се откупуваме от кармата над главите си!

ФАЙЛ 10: ЦЪФ!

БУЦЕФАЛ изкачи с рев някаква естакада и между кръстосаните железни релси се откри дикенсова картина.

— Градът, господа! — каза Крум.

Беше една от онези есенни утрини, когато небето се вдига високо и всичко добива прелестна яснота и контраст като картина на японски монитор.

Нещо сиво и мокро изпълваше полето, фабрични комини стърчаха сред облаци от пара, улиците бяха обвити в дима на стотици ауспуси.

— За Бога, — извика Крум — ПУСНЕТЕ ТЕХНО!

— Ще сдъвче лентата — каза Плъха.

— ПУСНЕТЕ ТЕХНО, ИДИОТИ! В този Град се влиза само с музика!

Големият парен чук на ТЕХНОТО се стовари върху главите им.

БУЦЕФАЛ се спусна от естакадата, а те отвореме на време отваряха вратите му, за да излезе музиката, защото иначе купето нямаше да издържи. Купето беше картонено, шасито беше дете на съветската автомобилна школа, а двигателят беше с екзотичен произход и с усукан чорапогащник вместо ремък.

НАПРЕДЪКЪТ НА ВИСОКИТЕ ТЕХНОЛОГИИ НЕ МОЖЕ ДА ЗАМЕНИ ЛИПСАТА НА ПАРИ.

— Мамка му на този Евстати! — удари Пора с юмрук волана на така полученото се возило — Този БУЦЕФАЛ е нечистокръвен мелез!

— Напред! — сложи ръка на рамото му Крум — Както се пее в една песен от моето детство: „Ще караме танкове, леки коли, ще фръцкаме дамички с тесни поли!“... Напред, ДЕТЕТО МИ!

Минаха околоръстното шосе. Влязоха в тунел от метални огради. Реклами с озъбени девойки твърдяха: „ЖИВОТЪТ Е ХРУСКАВ!“. Отминаха голяма сграда с лъвче пред нея. Лъвчето сякаш беше дете от любовта на лекомислена лъвица с мечок. Заредиха се някакви градини, мярна се трамвай.

— Завий на ляво при светофара! — посочи Крум.

БУЦЕФАЛ изрева, чу се стържене и елкетронният екип изскочи право в малка уличка, осеяна с дупки като френско сирене. Бездомни кучета атакуваха нашествениците и тичаха задъхани от собственически чувства след колата.

— Тук! — каза Крум.

Спряха пред триетажна сграда с малка табелка: „Хотел Рай“. Хубаво е някой статистик, вместо по цял ден да гледа колената на колежките си, да вземе да преброи колко хотели в този Град се казват Рай. А после някой философ да спре да се налива с бира и до обясни какъв е този вселенски стремеж към РАЯ, мама му стара!

Грамаден пес се озъби на страничното стъкло и ушите на Плъха писнаха от лая му. На стълбите пред Хотел „Рай“ се появи дама с пешкир на главата и червен пенъор с дракони. Дамата носеше ловна пушка, която вдигна към небето и произведе изстрел с двете цеви едновременно.

Кучетата се разбягаха.

— МАМИЧКА! — усмихна се Крум — Ако не я наричате МАМИЧКА, много ще се разсърди!

В следващия файл: Всичко се завихря!

КРАТКО СЪДЪРЖАНИЕ НА ПРЕДИШНИТЕ ФАЙЛОВЕ

Мутантът Крум, лице с електронен мозък и неговите приятелчета, пънкарите Пора и Плъха се срещат на Буницето и тръгват да завладяват света. Всеки завоевател на света гони миражите на някаква идея и не пести както силите си, така и живота на другите, за да разбере най-накрая, че една зелка в градината е по-съвършена и достойна от неговите легиони, кохорти, паради и махмурлуци след победите. Крум и пънкарите тръгват към Града, за да го разграбят и да получат наградата си: Крум взема ПРИНЦЕСАТА, Пора и Плъха печелят по ШЕСТ ЖИВОТА. Те всички твърдят, че животът е електронна игра и правилата и трябва да се спазват, иначе Големият компютър те quit-ва, другояче казано: „изхвърля“ Тримата се изтърсват в някакво крайградско село и след недомлъвки и пазарлъци, придобиват БУЦЕФАЛ, кола с картонено купе, шаси от съветската автомобилна школа и с усукан чорапогащник вместо ремък. Под

звучите на ТЕХНО те нахлуват в Града и отсядат в хотела на екстравагантната Мамичка.

ФАЙЛ 11: ВИРТУАЛНИЯТ ЖИВОТ СПОРЕД МАМИЧКА

— Ха, ха! — каза Мамичка — ПРИНЦЕСАТА, а? А не искате ли Нобелова награда за медицина?!

— Искаме! — побърза да отговори Пора, който в предишния си живот беше зъболекар, а сега имаше само два зъба в различни географски ширини на устата си.

Мамичка удари с юмрук по масата и дървесните червеи дълго щяха да разказват на червейчатата си за голямото земетресение през есента на онази страшна година.

— Ентропия! — каза Мамичка — Разбягване на нещата от живота! Това е всичко! Когато бях малка, дните бяха дълги, нощите безкрайни, тогава ходех на училище и трите месеца на летните ваканции траеха точно 365 дни! Ясна ли съм?

— Да, Маменце! — побърза да кимне Крум.

— А сега има само сутрин-вечер, сутрин-вечер, сутрин-вечер, просто да се побъркаш от тази бързина! Скоро всичко ще се слее в една противна точка, където няма да има НИЩО! — тъй рече Маменцето — Вие много ли си падате да живеете в едно НИЩО?

— Ние искаме да разграбим града и да получим по ШЕСТ ЖИВОТА! — обясни Плъха.

Мамичка обърна една чаша гроздова в застрашителната си червена уста и тръсна глава заедно с омотания ОРАНЖЕВ пешкир:

— Гладни ли сте?

— Да! — извикаха завоевателите.

Мамичка щракна с пръсти и цицеста мома ТОПЛЕС с безразлично лице и черни чорапи по-надолу сервира вечерята.

— Яжте! Това е мусака от патладжани!

Домакинята взе нож и внимателно разряза своето парче:

— Вижте тези пластове! Син домат, плънка, син домат, плънка, заливка! Така е и в живота, момчета, чела съм го в една готварска

книга! Само че в живота някой е надробил всичко в чинията си и пластовете са се размесили! Ясна ли съм?

— Да, Маме! — каза Крум.

— Искам да слезете с мен в МАЗЕТО! — стана Мамичка.

Всички оставиха вечерята си и тръгнаха след нея. Спуснаха се по стълбището край тоалетните, завиха по коридора към кухнята, после завиха още веднъж и спряха пред врата, на която пишеше: „JUST DO IT!“

Мамичка отвори и вдигна в тъмното някакъв шалтер. На тавана светнаха две-три неонов лампи.

Помещението беше голямо, подът бе застлан с тъмен мокет и чувството беше, че си влязъл в цилиндъра на някой фокусник като вратовръзка, а ще излезеш като ангорски заек.

Край стените бяха наредени няколко кресла, които приличаха на облагородени електрически столове. На облегалките им бяха закачени сребристи шлемове с тъмни стъкла като на гадните пилоти на още по-гадните Ф-16. Към креслата вървяха, вързани на снопове, разноцветни МАРКУЧИ.

Срещу всяко кресло имаше огромен тъмен монитор и Мамичка не издържа тази тъмнина, натисна нещо и екраните оживяха. Показваха предимно черни точки, които много приличаха на пясък, изтичащ в пясъчен часовник.

— ДОБРЕ ДОШЛИ ВЪВ ВИРТУАЛНИЯ СВЯТ! — каза Мамичка. Драконите по червения и пенюар се раздвижиха.

— Какво е това? — попита Крум.

— Това е РАЯТ! — отговори Мамичка — Стойте на вратите му!

В следващия файл: Живот в Рая.

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДОСЕГА

Нашият кибер-пънк роман се мята из виртуалната си карма и отива към някакъв край, най-вероятно гаден... Но все пак какво се случи дотук? В една щастлива вечер на Бунището двама наши сънародници, наричани Плъха и Пора, намират сред картофените обелки тяло на човек с компютърен чип на тила. Тялото оживява и съобщава, че се нарича Крум. Крум подхваща пламенна реч и обещава на новите си приятели ШЕСТ ЖИВОТА и им разкрива ГОЛЯМАТА ТАЙНА: животът е компютърна игра, наречена PRINCE, тоест

ПРИНЦ. Играта се състои от тичане из лабиринти, падане в ями, пълни с остри шипове, дуели с въоръжени евнуси и други прелести. Но който спечели, получава за награда ПРИНЦЕСАТА. Замаяни от ораторското майсторство на Крум, този нов Епикур от Бунището, тримата тръгват към Града, за да го разграбят. Купуват таратайка от един сервиз за крадени коли и шумно нахлуват в столичните крайни квартали... Междувременно се случват много други епизоди, но сме затруднени да ги предадем накратко, поради техния тънък психологизъм и неповторима атмосфера. Важното е, че всички се озовават при МАМИЧКА, съдържателка на хотел и мазе, пълно с електронни игри. А през това време...

ФАЙЛ 12: БОГ СЕ ПРОВАЛЯ

Бог все така живееше на улица „Трите кедъра“ 66, в апартамент на третия етаж, седеше пред своя компютър и отваряше подземните лабиринти на електронните градове.

Тази сутрин Той беше махмурлия, както впрочем беше махмурлия още много сутрини, сиви, студени и прекрасни, подредени в миналото Му. Да се слави Великата Му компютърна Мишка!

Голямата глава на Бог чуваше във вътрешността си един постоянен звук, силно напомнящ на звука на роял, пуснат от петия етаж. Бог се чешеше, сумтеше и дълбоко се съмняваше, че всичко му е позволено, както си беше мислил досега. Отново Го тормозеха някои въпроси от морално естество, досадни като комари в Синеморец. Синеморец е малко градче на Южното черноморие, прочуто с това, че откакто бе извадено от граничната зона, в него нахлуха туристи и насекоми. Сякаш инсектите досега бяха имали малки паспортчета и бившата Власт не ги бе допускала зад кльоновете. Такива ми ти работи...

Бог кликна с Мишката. На екрана се появиха нови лабиринти. Някакво чудовище копаеше със зъби тунел под Града и криволичеше. Принцесата ядеше локум. Крум и приятелите му се виждаха НА ВТОРО НИВО като пъргави пластмасови манекени, с гъвкави крайници и глупави физиономии.

Да, проблемите пред Бог бяха предимно морални. Ако дадеш имена на фигурите в една игра, превръщат ли се те в нещо повече от фигури? Дори да си Висше същество, имаш ли право да погълнеш седем бири? Ето такива неща, плюс загадката къде по дяволите е венчалната халка от пръста ти, след като добре си спомняш, че си прекарал вечерта в компанията на безполови хакери? И какво ще произлезе от това, когато Богинята рано или късно научи?

Идеята на ИГРАТА беше започнала да става противна за Бог. Той ругаеше тихо нуждата да се преодоляват вълчи ями, да се убиват извънземни и някакви лигави дракони, дразнеше го цялото това

бъхтене, мушкане, ръфане, стреляне, кървене, избухване, пропадане, накълцване, анихилиране или пък гонитбата из имагинери помийни ями, локви и отходни места.

МАМКА МУ! МАМКА МУ! МАМКА МУ!

Тъй рече Бог... И си спомни нещо, което беше чел, още когато четеше книги... Един римски император се оттеглил от властта и отишъл да живее на село. А през това време в Рим империята взела да пропада — разврат, политически борби, кланета и кражби. Сенаторите решили да посетят императора и до го помолят да се върне. Отишли, помолили го, а той ги завел в градината си и казал примерно следното: „А, господо, няма да стане тази работа! Да знаете само какви зелки съм отгледал!“

И Бог усети, че се проваля. Започваше да се съмнява, че е висше същество. Липсваше му нещо много важно за едно божество! Липсваше му БЕЗРАЗЛИЧИЕ!

На екрана Крум и приятелите му влязоха в голяма стая и вратите се затвориха зад тях. Имаха само по още ЕДИН ЖИВОТ.

И Бог ги остави, след като им беше дал имена. Великата му Мишка остана неподвижна върху подложката с реклама на MARLBORO.

Пука ми, каза Бог, дреме ми! Ще ида в кухнята, ще си сваря кафе, а утре ще играя на някаква друга ИГРА, много по-честна, много по-весела и много по-друга!

Той изключи Компютъра. Светът се събра в малка светла точка на черния екран. После и тя изчезна.

В следващия файл: Да бъдеш или да не бъдеш?

МНОГО КРАТКО СЪДЪРЖАНИЕ НА ПРЕДИШНИТЕ ФАЙЛОВЕ

Кашата, в която се е забъркал читателят на този нахален роман, наричан по-нататък ТЕКСТ, е на път да се пресече. Каква я мислихме, каква стана, могат да кажат мутантът Крум и неговите приятели и с това за последно да потвърдят, че са българи. Колата им БУЦЕФАЛ, оставена пред хотела на МАМИЧКА, осъмва с откраднати фарове. Един друг герой на романа, с любопитното име БОГ, в пристъп на сутрешен махмурлук спира компютъра си, мониторът угасва и светът се събира в малка жълта точка в центъра на екрана. С този епизод авторът предупреждава, че така ще се случи със всеки, който не си

изяжда закуската. Очертава се крах на идеята Крум да получи ПРИНЦЕСАТА, а приятелите му по ШЕСТ ЖИВОТА, в компютърната игра, която според настоящия текст е животът. Всички се озовават в мазето на МАМИЧКА, пълно с електроника и много противни снопове от кабели, които водят до някакви си шлемове, с предназначение неизвестно, но застрашително. Добавяме само, че действието в текста се развива на фона на ТЕХНО-музика. Как звучи ТЕХНО? Ето как: „БУМ! БУМ! БУМ! ДЖАБА! ДЖАБА! ДЖАБА!“

ФАЙЛ 13 (АМИ КАК ИНАЧЕ...): ДА БЪДЕШ ИЛИ ДА НЕ БЪДЕШ?

— ДОБРЕ ДОШЛИ ВЪВ ВИРТУАЛНИЯ СВЯТ! — каза Мамичка — Тук всеки е честит! Тук всички са красиви! Тук има ПЛАСТОВЕ любов!

Драконите по червения и пенюар се раздвижиха.

— Какво е това? — попита Крум.

— Това е РАЯТ! — отговори Мамичка — Стойте на вратите му! Прекрачете прага и седнете в креслата!

Отчаяните атеисти Пора и Плъха се прекръстиха. Първият според православния обряд, вторият — според каноните на римокатолическата църква. Както при всяка сравнително разумна постъпка в живота си, те не знаеха какво правят.

Тримата седнаха в студените кресла.

— Сложете си шлемовете! — каза Мамичка.

Ушите им веднага заглъхнаха, а пред очите им оживяха екраните. Още по-големи и изпълнени с точки, които много приличаха на пясък, изтичащ в древен часовник.

— Проба! Проба! Как ме чувате? — произнесе с тенекиен глас Мамичка точно в идеалния център на главите им. — Тук НИРВАНА, как ме чувате?

— Кх-кха! — отговори Крум.

— Защо кашлиш, идиот такъв! — ревна Мамичка — Позивните ти са БЯЛО ЗАЙЧЕ, как разбра, повтори!

— Говори БЯЛО ЗАЙЧЕ! — докладва Крум, като се смущаваше от идеята някакъв си заек да говори — Чувам ви отлично!

— ПУХЧО, — каза Мамичка — точно пред вас има лост от първи род! Дръпнете го към себе си!

Крум напипа някаква ръчка и изпълни заповедта. Пора и Плъха го последваха.

— Внимание! ТЕХНО! — съобщи Мамичка.

БУМ! БУМ! БУМ! ДЖАБА! ДЖАБА! ДЖАБА!

В началото нещо като вселенска прахосмукачка ги грабна и те с писъци се плъзнаха в лилав тунел, сред бели облаци от неонова светлина. Прелетяха край мигащ надпис „ВАФЛА-ТРЕПАЧ“, над тях профуча нещо, което те разчетоха като „ОСТАВЕТЕ МЕ НА БИРА“ и се сгромолясаха край червени букви, подредени в следния ред „ВРЕМЕ Е ЗА ЕДНА МАСТИКА“.

Изведнъж, точно пред тях се показва края на тунела и те изпаднаха право в облаци. Защото след края на тунела имаше само облаци.

— ПУХЧОВЦИ! — чу се гласът на Мамичка — Вие сте в РАЯ! Това ще ви струва по петдесет долара на всеки, без ДДС! Отпуснете се и се наслаждавайте, тикви такива! И стига сте пищяли!

БУМ! БУМ! БУМ! ДЖАБА! ДЖАБА! ДЖАБА!

После топъл женски глас каза:

— Внимание! Това е лично съобщение за Крум Крумов Крумов! Мили, в момента съм възпрепятствана да говоря с теб, затова остави съобщение след като чуеш сигнала! Твоя Светла!

ПИ-ИИ-П!

— Светла! — развика се Крум — Къде си!

— НИРВАНА вика БЯЛО ЗАЙЧЕ! — отговориха слушалките — Преминете на ръчно управление на полета!

— Светла!

— Повтарям глупако, преминете към автономен режим на управление!

БУМ! БУМ! БУМ! ДЖАБА! ДЖАБА! ДЖАБА!

Раят се изпълни с ТЕХНО.

В следващия файл: Край и Начало.

КАКВО СЕ СЛУЧИ, ПО ДЯВОЛИТЕ?

Както е предопределил великият Буда, в предишния файл 13 героите попадат в Рая. След всички миткания и гадни приключения могъщата МАМИЧКА ги отвежда в своето електронно мазе и им показва, че ДЕЙСТВИТЕЛНОСТИТЕ са подредни една върху друга, както са подредени патладжаните и каймата в някаква си проста мусака. Нещо повече, казва тя /МАМИЧКА, а не мусаката/, нещо повече — някой е намачкал с вилицата си ДЕЙСТВИТЕЛНОСТИТЕ и поврага, проклетие, ебемго! Мутантът Крум и неговият екип в състав

Пора и Плъха, интелигентни /особено сутрин/ пънкари, е изправен пред възможността да види как кармата залива с помия мечтите им и рисува мустаци в личните им документи, каквито те за радост нямат. Действието на текста продължава да се развива на фона на ТЕХНО-музика. Как звучи ТЕХНО? Ето как: „БУМ! БУМ! БУМ! ДЖАБА! ДЖАБА! ДЖАБА!“ Командата на мутанта сяда в някакви кресла, поставя на главите си шлемове и се сгромолясва във ВИРТУАЛНИЯ СВЯТ! Нещо като вселенска прахосмукачка ги грабва и ги всмуква в лилав тунел. Те падат, премятат се през глава и викат майките си, но сега имат само МАМИЧКА!

ФАЙЛ 14: КАКВО КАЗАХА ГАРВАНИТЕ

— Мамо! — пищеше Плъха и се опитваше да се вкопчи с нокти в лигавите стени на тунела. — Мамо! Мамо! Мамо!

— Спокойно, ПУХЧО! — отговори един глас — МАМИЧКА е тук!

БУМ! БУМ! БУМ! ДЖАБА! ДЖАБА! ДЖАБА!

Крум се обърна по гръб и падаше с достойнство.

— Момчета, — викна той сред мигащите светлини — само японското хайку може да предаде нищожеството на положението в което сме попаднали!... Сега ще ви кажа едно, което съчиних преди малко:

Нощта е тъмна,

денят е светъл.

Какво изпитание — да живееш нощем!

— Внимание! Внимание! — обади се механичен глас като от гаров перон — Средата в момента е с високо съдържание на кислород, затова следващите диалози ще бъдат в стихове!

— Още едно внимание, внимание! Това е лично съобщение за Крум Крумов Крумов! Синко, стана голяма грешка, ама карай! Надявам се, че ще ме разбереш — размножителен инстинкт, полово влечение, знаеш ги тия работи! В момента съм възпрепятстван да говоря с теб, затова остави съобщение, след като чуеш сигнала! Твой любещ те баща!

— Тате! — сви се гърлото на Крум.

— Господа, — каза Пора и се прокашли — аз съм толкова тъп, че дори в обогатена с кислород среда не мога да проговоря в стихове! Затова ще ви кажа едно хайку от стария японски поет Исса:

О!...
Да бях дете
в новогодишен ден!

— Не ме натъжавай, ПУХЧО! — чу се в слушалките гласът на МАМИЧКА — МИСЛИ ПОЗИТИВНО, лайно такова!

Крум усети, че тънка игла се вмъква в компютърния чип на тила му. Тунелът, в който пропадаха, доби неприятен жълтокафяв цвят. Крум видя, че не са сами. Падаха цели библиотеки и книгите летяха като гълъби с белите си страници, падаха, падаха, падаха хора с отворени в безмълвен вик уста, хладилници със зейнали врати, от които изпадат весели наденици, ето една кола с потни стъкла, през които се виждат женски крака с червени обувки, ето пада цяло погребение, всички са сериозни и в тъмни костюми, а ресните на ковчега се развяват много достойно. Имаше и още неща, мазни, смърдящи, неподлежащи на описание.

— Момчета! — извика изведнъж Крум, защото беше разбрал НЕЩО — Момчета, това е едно черво! ЧЕРВО!

— Ха, ха! — изсмя се МАМИЧКА.

БУМ! БУМ! БУМ! ДЖАБА! ДЖАБА! ДЖАБА!

После се чу шум като от излитащ Боинг, тримата изпаднаха от тунела и се сгромолясаха, удариха се в земята, разпльокаха се, станаха на купчинки парцали и МАТЕРИЯ.

Пръв дойде на себе си Крум. Лежеше по гръб в купчина картофени обелки и гледаше право в небето. Колко високо беше тукашното небе. И колко празно. Но това не трая дълго. Бавно долетя ято гарвани и взе да се вие.

— Круме! — каза Плъха и разтърси глава — Струва ми се, че пак сме на Бунището!

— Прав си! — каза тихо Крум и се намести по-удобно в обелките. А на небето гарваните ставаха все повече и изписваха с телата си: MORE AND MORE AND MORE! А три гарванчета изписваха многоточие. Крум преведе тихо:

— ПАК, И ПАК, И ПАК, И ПАК...

И добави:

— Боже!

Кръстьо Кръстев написа „WWW.MUTANTI.COM“ малко преди 2000 г. Публикува го с продължение в списание „Фрас“, което определи и структурата на романа. Когато завърши текста, му предложих да го публикувам в Мрежата и Кръстьо се съгласи, като дописа две нови глави — Log 1 и Log2. Сега, 11 години по-късно, ми хрумна, че няма да е лошо да форматирам романа като е-книга и да го пусна из Мрежата. Така и направих. Приятно четене.

Весел Цанков

2012 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.